

*Kiáztam én meg keseregve
és láttam, hogy mily kicsi volt
a régi, amit a homokba
rejtettünk el: Te, na meg én!
Én itt vagyok, s Te csavarogva
ott jársz már a víz közepén.*

*Most úsznak az éjjeli órák,
most pattog a rőzseparázs.
Hajadban kinyílnak a rózsák,
a hold ezüst fény-utat ás.
Fűz árnya ring parti sötétben
altatja a hablocsogás.
Az éj fut a távoli réten
és fut vele lágy zokogás...*

Szeged, 1947 március 6.

Takács István

Szegedi panoptikum

*Mintha Pömpei lávaburka
földhöz szögezte volna lábuk,
oly némák s merevek e furcsa,
üveges szemű viaszbabuk.*

*Az asztalnál a gazda. Halvány,
nagy homlokán a gond-örökség
és a búboskemence alján
fiú ringatja el kisöccsét.*

*Kezében olvasó s virágok:
az asszony épp templomba készül —
Jaj, mit vétettek, hogy ily átok
jutott ki nékik büntetésül?...*

*Az idő kint rohan, de itt benn
az 5 órák sosem ütnek —
egy vád meredt meg szemeikben:
örök rabjai végzetüknek.*

*Ölelni sose pezsg a vérük
és nem tudják, hogy mik a tettek,
virrasztanak, mint rég nem élők,
akik meghalni elfeledtek.*

Kövesdi László